

## Neděle 3. po Zjevení

J1, 29-34

24.1.2021

### Pozdrav:

Milost Pána našeho a účastnost Ducha svatého ze všechněmi vámi.

### Introit:

Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost,  
promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví!  
Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství.

Píseň: 40

Čtení: Gn22, 4-19

Píseň: 141

### Kázání: J1, 29-34

*Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“* Jako by evangelista Jan odpočítával znovu dny stvoření. Bude to nové tvoření? Nebo se potáhne něco starého a obnova se opět nepovede? Jako by evangelista Jan v prvním dni představil světlo a život i celé stvoření. Světlo jako zdroj k životu.

Svědék Jan nám také představil ty, kteří toto světlo nepřijali a nepřijímají. A představil nám známého neznámého, který stojí uprostřed nás.

Nyní přichází na scénu Ježíš. Jde k Janovi, jde k nám.

I svědek Jan se přiznává, že toho, jenž stojí uprostřed, nezná. Teprve, když přichází Ježíš k Janovi, stávají se obrysy Ježíše čím dál tím ostřejší. Všimněme si, zde je nám představen Ježíš jako někdo, koho čtenář již důvěrně zná. Není zde označen ani jako Nazaretský, ani jako Kristus. Jde o jakéhosi Ježíše, který *jde k němu*, tedy k Janovi. Nikoli my, ale on, samotný Ježíš, za námi přichází, aby se nám dal poznat. Ne my vlastním úsilím zbožných modliteb či náboženských úkonů k sobě připoutáme Ježíše. Ježíš k nám jde, aby se nám dal poznat. Pro Jana je nepřehlédnutelné, kdo nyní přichází. Víme také my, kdo – stojící uprostřed nás – přichází?

Jan vyznává a svědčí, co vidí v jdoucím Ježíši. *Hle, beránek Boží, který snímá – bere – hřích světa.* Můžeme sejmut z stěny obraz, z věšáku kabát. Jak se stane, že někdo ze světa *sejme hřích*? Jako by ten jdoucí mimochodem šel a vzal, či sejmul něco, co je tak těžké a nevyzpytatelné jako hřích.

Jak si to máme představit? Jde to vůbec – ze světa vzít, sejmut hřích, aniž bychom nerozpoutali peklo na zemi? Jde se zbavit hříchu světa, kosmu? Možná našich „malých a velkých hříchů“, to ještě, ale hřích světa, doslova kosmu? Kosmu té okrasy, která měla sloužit jako sláva stvoření, jako něco, co dokonal Hospodin a bylo to dobré?

Ještě jedno je zarážející; Jan nemluví o našich osobních hříších, o našich selháních, mluví o hříchu jako o něčem, co přetrhalo veškeré vazby s Bohem. Hřích světa, i hřích jednotlivce totiž spočívá v tom, že svět nechce znát, a nerozpoznává Boha. Už na samém počátku stvoření člověk nechce znát Boha jako toho, jenž chce s člověkem tvořit společenství. Do společenství mezi Bohem a člověkem se vloudilo otevřenými dveřmi podezírání, a hřích již stojí ve dveřích. Člověk nechtěl a nechce znát Boha.

Svědék Jan rozpoznává v tom, který jde k němu, Boha, který sejme tuto tíhu roztržky. Tíhu hříchu, která na člověku visí. Ten samotný hřích, který neměl a nemá být součástí lidského života, tak ten má být sňat, odnesen.

Již zde se naznačuje jak. Bude odnesen Beránkem. Beránkem, kterého si vyhlédl Hospodin. Beránkem, kterého si vybral Bůh.

Jako Abraham zahlédl v poslední chvíli beránka uvízlého za rohy v křoví, tak si vyhlédl svého Syna jeho Otec. Tak Jan zahlédá Ježíše jako toho, který svou budoucnost vsadil na Boha. Ježíš, ten Beránek Boží, který svou smrtí sňal-odnesl hřích světa.

Dost bylo napsáno knih o krutém otci, který nechá svého syna zemřít. Spíše naopak známe otce i matky, kteří dokáží položit život za své děti, jen aby jejich děti mohly žít. A dává to také takto smysl. Obětovat Izáka znamenalo zahodit budoucnost, a přeci Abrahamova budoucnost měla naději, měla směr a cíl. Budoucnost byla díky Hospodinu, který sám vyhlédl oběť. Vše, co nasvědčovalo zkázou, stalo se požehnáním.

*Za mnou jde muž, kterýž mne předešel; nebo přednější jest nežli já. (kr.)* Tak vydává Jan svědectví. Svědectví o tom, který k němu přišel. To, o čem Jan svědčí, není nějaké náboženské, gnostické, filozofické blouznění. Muž, který nás předešel do Božího království, je ten přicházející Ježíš. On nás předešel, aby nás nejen zbavil hříchu, ale aby nám prošlapal cestu.

*Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael.* Jan zde nevystupuje jako ten, který vše ví, který vše zná a tyká si z Bohem. Jan dobře ví, jaké limity má. Nicméně to Jana neodrazuje od toho, aby nám svědčil. Svědčil o tom, že nikoli on sám, ale někdo větší jej posílá. On sám ustupuje do pozadí. *Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm.*

Duch, který sestoupil a zůstal. Možná i na nás sestoupí Duch svatý, ale nezůstane. To je ten rozdíl mezi námi a Ježíšem. Ježíš má Ducha svatého od Otce. Je s ním v těsném kontaktu. Tento kontakt není přerušen ani smrtí. Možná, že nám Duch pomůže rozeznat. Ten, který z nás snímá hřích, je Ježíš. Ten jediný nám může seslat Ducha svatého. Ducha, který stále obnovuje naše pokřivené lidství.

Křest vodou a křest Duchem. Jak je poznat? Nevím, ale věřím.

Amen.

Píseň: 678

### Poslání:

On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal;  
jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?  
Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!  
Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen,  
je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

### Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.  
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 685